

stændighederne og trykkede af det forrige Ministerium kom til, hvorfor jeg ogsaa mener, at vi aldeles ere opfordrede til at standse dermed og faae et andet Udkast istedet, hvorved vi kunne bevare det Hele. Dersom man kunde troe, at det var en Umulighed at faae en Fællesforfatning istand paa et andet Grundlag, end det vi idag behandle, ja, da var det vistnok en anden Sag, da maatte der være Spørgsmaal om, til hvilken af Siderne man skulde gaae, forat vælge det mindste Onde, men det er her ikke Tilfældet. Det er vist og klart, at saasnart Danmarks Riges Grundlov ikke indskrænkes, men udvides, kan en Fællesforfatning komme istand, hvorved Alle kunne nyde deres virkelige gode Ret, og da kunne vi virkelig vente, at der ogsaa vil udvikle sig noget Saadant i vort Land, som kan være Folket, den nærværende Slægt og Efterkommerne til Gavn og Glæde; men naar dette Udkast vedtages, har dog vistnok Ingen den Formodning, at det kan være istand til at udrette noget Saadant, og dog maae vi vide, at naar vi vedtage Noget som en Grundlovsbestemmelse, da vedtage vi det ikke med det Maal for Øie, at det kun skal gjælde for en kort Tid, idet vi jo altid maae mene, at hvad der skal være Grundlov, skal have sin Bestemmelse og Betydning for mange Slægter, ja maaskee saalænge Danmarks Rige staaer.

J. N. Hansen: Det er ikke min Hensigt idag at yttre mig om, hvorvidt Antagelsen af nærværende Grundlovsudkast er nødvendig eller ikke, eller hvorvidt det for Dødelikket er muligt at faae en bedre Afgjørelse af denne Sag eller ikke, thi det Spørgsmaal er saa

ombatteret heri Salen, at de ærede Medlemmer heraf Thinget, der ikke allerede ere komne til Overbeviisning om Nødvendigheden af at tage det foreliggende Forslag, og om Umuligheden af at faae noget andet istedetfor, vistnok ikke ved nok saa langt fortsatte Forhandlinger vilde komme til en anden Overbeviisning, end de allerede have, men der er under denne Forhandling faldet forskellige Uttringer, der for mig have den Betydning, at jeg kunde ønske at yttre mig over dem. At inklade mig paa at anføre de Grunde, hvorfor vi nu staae paa det nærværende Standpunkt, vilde jeg ansee for overflødig, men jeg kan dog ikke undlade at bemærke, at det ikke var, fordi Rigsdagen manglede Kraft den 28de Januar 1852, at den ikke modsatte sig Kundgjørelsen. Det var ikke, fordi Rigsdagen manglede Kraft til at modsatte sig, men det var efter min Formening, fordi den manglede Mænd, som vilde erklære sig villige og dygtige til at forsøge at lede den ind i et andet Spor. Der var af de Rigsdagsmænd, som da havde Sæde i Thinget, Ingen, der besad Dygtighed eller havde Folkets Anerkjendelse for Dygtighed i den Retning, der dristede sig til at erklære, at de troede paa Muligheden af at undgaae at komme ind paa det, der bebudedes i Kundgjørelsen af 28de Januar 1852. Det kan være meget beklageligt, at der dengang ikke var andre Medlemmer tilstede, som maaskee kunde have havt det fornødne Mod og den fornødne Dygtighed hertil, men som sagt, der var dengang ikke saadanne Medlemmer tilstede og derfor maatte Rigsdagen glemme sine Kræfter for ikke at øde dem til Unytte eller maaskee til Skade.